

Rd., men til over 3000 Rd. pr. Ede. Hartforn. Dernæst meente den høitærede Minister, at naar jeg havde sagt, at efter den høitærede Ministers Forslag vilde en Indtægt af 1200 Rd. kunne naaes af en Eiendom paa 3 Edr. Hartforn, da var dette en fuldstændig Misforstaaelse, og han erklærede, at jeg ialfald skyldte Beviset for denne Paastand. Men Beviset ligger simpelt og klart for, naar man tager dette Lovforslag og den Beregning, som den høitærede Minister selv har opstillet deri. I sidste Rubrik af denne Beregning har den høitærede Minister anført, at en Tønde Hartforn, vurderet til 3500 Rd., kom til at give en Indtægtsansættelse af 42 Edr. Byg, og dette skulde for 3 Edr. Hartforn, Byg beregnet til 6 Rd. pr. Ede., bliver 756 Rd. Dertil kommer imidlertid endnu det, der skal lægges til for Familiens personlige Virksomhed, hvilket i § 13 er slaaet fast til i det Mindste 300 Rd. for een Tønde Hartforn; men naar dette skal være det mindste Beløb, 300 Rd. for een Tønde Hartforn, saa maa jeg dog antage, at det ikke er formeget at lægge 450 Rd. til for 3 Edr. Hartforn for Mandens og Konens Virksomhed, og fastholder jeg dette, naaer jeg netop op til over de 1200 Rd. ved at blive staaende ved de 3 Edr. Hartforn. Dog nu er 6 Rd. pr. Ede. Byg jo dog ikke den høieste Capitelstart, vi have, ligesaa lidt som 3500 Rd. er den høieste Taxation, vi kjende for en Tønde Hartforn. Jeg maa altsaa fastholde, at dette kommer til at staae i fuldstændig Modstrid med den Mening, vi hidtil have havt om det Udbytte, en Landeiendom kan give, og jeg kan ikke forstaae, hvorledes den høitærede Finanzminister kan være kommen dertil. — Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) igaar holdt sit Foredrag, fulgte jeg ham med samme Opmærksomhed, som jeg altid følger hans Foredrag med, fordi jeg har den Overbeviisning, at naar han fremsætter en Paastand, ledsager han den altid med betydelige og vægtige Grunde; men det forekommer rigtignok mig,

at det ærede Medlems Foredrag igaar ikke var ledsaget af saa stærke Grunde, som det pleier at være, og at det heller ikke havde den overbeviisende Styrke, som det ellers i Almindelighed har. Det ærede Medlem fremsatte den Paastand, at det ikke gaaer an, naar vi skulle have en vedvarende Statskfat, da at forene den med en Communeskat; thi, siger det ærede Medlem, det er jo en Selvfølge, at naar Sogneraadene eller Eigningscommissionsnerne vide, at de ikke alene paaligne Communeskatterne, men at der medfølger en Statskfat, ville de være meget varsomme og søge at dække Indtægterne eller Bærdierne paa en saadan Maade, at Statskassen kommer til at lide Tab derved. At der er Meget i dette, skal jeg erkjende; men jeg maa dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at naar vi gaae over til en Bærdiansættelse og til en Førmuesbeskatning istedetfor at holde os til en reen Indkomsskat, bliver det lettere baade for den enkelte Mand selv at fremsætte ved Selvangivelse, hvormeget hans Eiendom er i Værdi, og ogsaa lettere for Andre at kontrollere det. Hvis vi saa tillige foie en saadan Bestemmelse ind i Loven som den, at de Eiendomme i en Commune, som ere taxerede til Prioritetsefterretning — og vi have gjerne i hver Commune nogle Eiendomme, med hvilke dette er Tilfældet —, ikke maae taxeres lavere til Skatteansættelse end Bærdien, som den er udfunden til Prioritetsefterretning, saa faae vi derved en Sikkerhed for, at den virkelige Værdi kommer frem idetmindste for disse Eiendommers Bedkommende, og jeg holder mig overbeviist om, at de Mænd, som ere i Besiddelse af disse Eiendomme, nok skulle sørge for, at ogsaa de andre Eiendomme i Kommunen komme op i Forhold til Høiden af den Værdi, hvortil deres Eiendomme ere vurderede. Det er nu min Overbeviisning, at det vilde være en betydelig Fremgang, hvis vi kunde komme dertil. Men det forekommer ogsaa mig, at uagtet det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Glæde og Tilfredshed med, at vi nu vare